

Sygn. akt III KO 7/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **M. G. i M.D.**

skazanych z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 10 lutego 2022 r.,

wniosku M. G. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego

M. L. od udziału w rozpoznaniu kasacji obrońców

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Skazany M.G. złożył na rozprawie kasacyjnej w dniu 19 stycznia 2022 r. (III KK (...)), przed otwarciem przewodu sądowego, wniosek o wyłączenie SSN Michała Laskowskiego od udziału w sprawie, stwierdzając, że w innym postępowaniu kasacyjnym o sygn. akt IV KK 19/17 wyraził pogląd na temat zwrotu „znaczna ilość”, którym ustawodawca posłużył się w kilku przepisach ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Stanowisko skazanego poparł jego obrońca, natomiast sprzeciwił się mu prokurator.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek okazał się niezasadny w stopniu ewidentnym. Nie tylko dlatego, że skazany i jego obrońca zaniechali przytoczenia na jego poparcie szerszej argumentacji, ale przede wszystkim z tej racji, iż dokonywanie przez sędziego w najróżniejszych judykatach wykładni takich czy innych przepisów w żadnym razie nie sposób postrzegać w

perspektywie okoliczności mogących wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w konkretnej sprawie (*iudex suspectus*). Nasuwająca się stronie obawa co do stronniczości sędziego w poruszonym zakresie, związanym z interpretacją pojęcia „znacznej ilości”, jawiła się zatem jako chybiona w stopniu oczywistym. Podzielenie punktu widzenia skazanego oznaczałoby konieczność wyłączenia sędziego od orzekania we wszystkich sprawach, w których występuje problem przyjęcia zaostrzonej kwalifikacji prawnej ze względu na ilość przedmiotu przestępstwa w postaci narkotyków. Takie podejście prowadziłoby do skutków niedorzecznych, wręcz blokujących funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości.

Dlatego, nie stwierdzając istnienia przesłanek z art. 41 § 1 k.p.k., orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.